

[Birgitte Oxdam.]

værelse, og hvor forældrene ikke magter at få familien til at fungere med barnet, eller hvor barnet simpelt hen lever under så usle kår, at man ikke kan byde noget barn det, selv om forældrene klamrer sig til det. Endelig kan der være tale om tilfælde, hvor et barn skal undergives særforplejning, og hvor forældrene sætter sig imod det. Der er tale om helt ekstreme tilfælde, der er ikke tale om, at et børneværn griber ind, når det får en fiks idé om det.

Udgangspunktet for hr. Wamberg's spørgsmål forekommer mig i øvrigt bagvendt, idet han taler om forældrenes beskyttelse og tryghed i fjernelsessituationen. Jeg vil foretrække at tale om samfundets beskyttelse af børn i nød og i faresituationer.

For at ingen skal være i tvivl, vil jeg gerne understrege, at venstres syn på familien er, at familien i traditionel forstand og dens trivsel er af fundamental værdi for vort samfund, og at der i videst muligt omfang må værnes herom, uden at dette dog skal opfattes som en fornægtelse af værdien af andre samlivsformer. Det er derfor også naturligt, at et barn har et rodfæstet tilhørsforhold til sit hjem. Et ønskebarn i et varmt familieliv er lykkeligt, men et familiemønster er mangelfuldt. Det kan strejfe mig, om forældre i grunden i fornødent omfang gør sig klart, hvad det er for en opvækst, de indbyder et barn til. Der eksisterer nemlig et fænomen, som man kan kalde „forældrechauvinisme“. Det er, når forældre under alle forhold klamrer sig til deres soleklare ret som forældremyndighedens indehavere, men helt glemmer, at denne ret uafviseligt er ledsaget af forpligtelser og ansvar, og dette uanset om de som forældre vil eller kan leve op hertil. Børn må ikke gå til spilde. Når derfor børn er i nød, når deres velfærd er truet, er det samfundets ansvar og pligt, at der gribes ind. Her er ikke tale om at angribe familiens enhed, det ville ligge venstre fjernt, men i de situationer, hvor loven hjemler tvangsmæssig fjernelse, er der tale om situationer, hvor hensynet til barnet som den svage part i familien åbenlyst må gå forud for hensynet til forældrene. Det er samfundets pligt her som i andre tilfælde at hindre, at den svage bliver tromlet ned af den stærke.

De eksisterende regler for, hvornår fjer-

nelse mod forældrenes samtykke kan finde sted, finder jeg fungerer godt, hvortil kommer, at anvendelsen heraf som beskrevet af socialministeren er garanteret med overordentlig omhyggelige sikkerhedsforanstaltninger, når henses til medvirken af dommere og den grundige appelinstantordning, der er nedfældet i både loven om børne- og ungdomsforplejning og bistandsloven.

Hr. Wamberg hæftede sig ved ankefristen på de 8 uger og ved de skader der kan ske med børn, der måske uretmæssigt i en kortere tid måtte blive fjernet fra deres hjem. Det er selvfølgelig ikke godt, at dette sker, men på den anden side giver det ikke børn varig skade, hvis man har taget fejl i det tilfælde. Til gengæld synes jeg, at de meget, meget værre tilfælde er dem, hvor man har undladt i givet fald at gribe ind. Der er jo det, at et lille barn kan godt overleve at være et par uger på en institution, men hvis man er mishandlet i årevis og dør af det, så er der ikke så forfærdelig meget at komme og reparere på. For mig er det, at børneværn ikke griber ind, hvor der foreligger skrigende nød for et barn, en meget, meget værre trussel imod vort samfund. O.k., at der sker en fejl nu og da, at et børneværn er lidt for hurtigt, det kan der repareres på, og det kan lokalsamfundet være med til at justere, men mishandlingssituationen er for mig så alvorlig, at mit lod falder i vægtskålen for at undgå den.

Når hr. Wamberg angriber efter min mening til højre og til venstre i denne sag, så synes jeg godt, man kan beskyldte ham lidt for at ville være med til at ødelægge det tilidsforhold, som er grundlaget for samarbejde mellem forældre og børneværn. Det, der ligger bag både forsørgsloven og bistandsloven, er en styrkelse af tilliden mellem forældre og samfund, at man skal hjælpes ad, når det kniber for børnene i deres hjemlige situation. Det er børnene, der skal have beskyttelse og betryggelse mod uretmæssig fjernelse fra deres gode hjem, men så sandelig også imod at blive skadet af velfærdstruende hjemlige familievilkår, hvilket de hyppigt tilbagevendende børnemishandlinger taler deres eget tydelige sprog om.

Venstre vil gerne ansvarligt være med til en hvilken som helst foranstaltning, der kan støtte og hjælpe børnene i deres sociale situation som i alle andre af samfundets situatio-